

Maurice

Vader van 3 kinderen. Een dochter van 4 jaar genaamd Vienna en een tweeling, Vic en Levi. Vic is met 24 weken en 2 dagen te vroeg geboren en tevens op dezelfde dag overleden. 5 weken later, met 29 weken en 2 dagen, werd Levi 11 weken te vroeg geboren. Levi is inmiddels 2 jaar (niet gecorrigeerd) en hij maakt het goed.

Vragenlijst

Hoe was het voor jou om vader te worden (eigen verwachtingen; betekenis voor jouzelf, vanuit jouw eigen 'vaderbeeld'; "wat voor vader wil je zijn?"). Ook tijdens de zwangerschap van de tweeling?

Ik vind het heel erg bijzonder om vader te zijn. Ik wil graag een lieve, betrokken en zorgzame vader zijn voor mijn kinderen.

Tijdens de zwangerschap van de tweeling was ik met name heel erg bezig met hoe gaan we dit allemaal regelen straks. Vooral in praktische, maar ook in zorgzame zin. Moeten we verhuizen, hebben we een grotere auto nodig en hoe verzorgen we twee jonge baby's tegelijk i.c.m. een peuter. Veel vragen die op me afkwamen tijdens de zwangerschap van de tweeling. Helaas zorgen om niets, want het heeft niet zo mogen zijn na het overlijden van Vic.

Hoe heb je voorbereid (boek gelezen? Via Google? praten met andere vaders, ????)

Toen ik voor het eerst vader werd heb ik me goed voorbereid, althans dat dacht ik. In werkelijkheid kun je eigenlijk helemaal geen voorstelling maken hoe het is om vader te zijn. Ik had diverse boeken gelezen, waaronder "help ik heb mijn vrouw zwanger gemaakt" en veel gegoogled. Verder had ik diverse bevallingen op TV bekeken en ben ik naar informatieavonden geweest (bevalhotel in het ziekenhuis, borstvoedingscursus en mijn vrouw ondersteund tijdens zo'n heerlijke pufcursus). Ik heb ook gesproken met vrienden die al vader waren. Maar tijdens de bevalling telt maar 1 ding voor de man: er zijn voor je vrouw, no matter what!

Hebben jullie het onderling (als vader en moeder) er vaak over gehad: vaderschap/moederschap/ouderschap? Wat was de betekenis daarvan voor jullie!

Ja, voordat we kinderen hadden hebben we het regelmatig met elkaar over gehad. Je probeert je een voorstelling te maken hoe het is om een gezin te hebben. We hadden ook wel ideeën hoe we onze kinderen wilden opvoeden, gelukkig zaten we daar wel grotendeels op dezelfde lijn.

Van wie heb jij een goed voorbeeld gekregen als 'papa'?

Mijn vader is goud eerlijk, betrouwbaar en liefdevol voor ons geweest. Hij heeft er altijd voor gezorgd dat ik als kind een goede en stabiele basis had. Hij staat altijd voor mij klaar, gaf advies en wijze raad tijdens mijn weg naar volwassenheid. Hij is een echte rots in de branding voor het gezin geweest.

- Hoe was voor jou de overgang van 'nog-geen-vader' naar all-in vaderschap?

Ik vond dat een hele grote verandering. Eerst waren we nog met zijn tweetjes en konden we gaan en staan waar we wilden. Na de komst van de kinderen is dat wel even anders. Dit betekent dat je altijd eerst onderling of met een oppas het e.e.a. eerst moet regelen voordat je het huis kunt verlaten. Al snel wen je daar aan en vind ik het geweldig om de kostbare tijd met de kinderen door te brengen.

- Hoe heb jij je vaderschap verder ontwikkeld na de geboorte van de tweeling, zeker in hun specifieke (medische) situatie? Door welke ervaringen? Door welke gesprekken? Door welke gedachten?

De vroeggeboorte en het overlijden van Vic heeft een enorme impact op mij gehad. Ik had heel veel verdriet en was bezig met overleven terwijl mijn vrouw nog zwanger was van Levi.

Na de geboorte en het overlijden van Vic kon ik eigenlijk in het begin geen vader zijn voor Vienna en Levi. Ik leefde tussen hoop en vrees in en ik was bezig met het verwerken van mijn verdriet. Ik leefde zowat in het ziekenhuis en na de geboorte van Levi was ik continu druk bezig om voor hem te zorgen en me zorgen over hem te maken (met een prematuur naar huis gaan is toch anders dan met een op tijd geboren baby). Ik heb heel veel wetenschappelijke artikelen gelezen over vroeggeboortes en de mogelijke gevolgen op latere leeftijd. Het eerste jaar was een enorme rollercoaster. Ik denk dat ik pas 6 a 7 maanden na thuiskomst mij pas echt steeds meer vader begon te voelen, nadat ook de slaapproblemen van Levi over waren. Verder ontwikkelde Levi zich conform de normale curve waardoor ik ook steeds meer vertrouwen in hem kreeg.

- Wat betekent voor jou het overlijden van Vic? Hoe was voor jou de rouwdienst/-plechtigheid? Welke plek heeft hij nu in jouw/jullie leven?

Intens verdriet wat niet met een pen te beschrijven valt. Dagelijks denk ik aan Vic en aan de traumatische gebeurtenis.

Ondanks de coronamaatregelen en de medische situatie van mijn vrouw hebben we een waardig afscheid kunnen nemen van Vic. Het begon in het ziekenhuis waarbij we met een klein en hecht gezelschap een laatste eerbetoon aan Vic hebben achtergelaten. Helaas moest mijn vrouw – omdat ze nog zwanger was van Levi - achterblijven in het ziekenhuis en ben ik met Vic naar het crematorium gereden. Mijn vrouw heeft vanuit het ziekenhuis kunnen videobellen en op deze wijze de uitvaart kunnen bijwonen. Het was ontzettend verdrietig en triest dat we het op deze manier moesten doen, maar er was geen andere mogelijkheid.

Een schrale troost is – doordat Vic & Levi een eeneiige tweeling zijn – ik wel kan zien hoe Vic er nagenoeg had uitgezien dankzij Levi. Mede daardoor leeft Vic ook een beetje voort in Levi.

- Hoe omschrijf jij nu jouw vaderschap?

Druk, hectisch, leuk, humor en liefdevol. Gelukkig gaat het psychisch/mentaal ook goed met me waardoor het ook niet in de weg zit om een zo'n goed mogelijke vader te kunnen zijn. Althans dat tracht ik 😊. Ik vind het hartstikke fijn om samen met de kinderen te zijn. Ik kan er intens van genieten en soms heb je ook even me-time nodig. Dan denk ik vaak aan hoe het zou zijn geweest als ook Vic er nog zou zijn. Dat zou wel echt heel speciaal geweest zijn.

- Wat betekent 'buidelen' voor jou? Hoe heb je dat ervaren?

Ik heb buidelen als een van de allerbelangrijkste activiteiten gezien na de geboorte van Levi. Ondanks de vroeggeboorte hebben we met het buidelen onze lichaamswarmte gegeven. Je zag ook direct dat het effect had op zijn hartslag, ademhaling en lagere aantal saturatie- en hartdipjes. Het was ook heel fijn om Levi lekker tegen je aan te houden en er op deze manier voor hem te zijn. We hebben iedere dag wel meerdere uren met hem gebuideld.

- Hebben jullie een taakverdeling gemaakt als ouders (als moeder, als vader)?

Tijdens de ziekenhuisopname van Levi was mijn vrouw overdag bij Levi en ik einde middag (gelukkig was mijn werkgever heel flexibel) & avonden. Het is heel intens en vermoeiend om gedurende 3 maanden zo te leven. Zeker als er thuis ook nog een peuter rondloopt. Uiteindelijk doe je dat gewoon maar en besef je pas vaak later hoeveel impact zoiets heeft gehad.

Verder hebben we als gezin een eerlijke taakverdeling gemaakt. We hebben allebei een baan en zorgen samen voor de kinderen. We nemen allebei ouderschapsverlof op en dit voelt voor ons echt

heel fijn dat we het zo eerlijk kunnen verdelen. En we vinden het ook heel leuk om ouderschapsverlof te hebben zodat je tijd kan doorbrengen met de kinderen.

- Hebben jullie hulp in kunnen schakelen vanuit jullie familienetwerk?

Ja, gelukkig wel. Zowel in praktische als in emotionele zin. Onze ouders en mijn zus/zwager hebben extra op Vienna gepast toen wij veel tijd doorbrachten in het ziekenhuis. Daarnaast heb ik veel contact gehad met mijn ouders en beste vriend om gevoelens en emoties te delen. Dit heeft mij wel echt enorm geholpen om er over te praten.

- Kwam vaderschap in de knel te zitten? (ervaringen op de afdeling neonatologie; bejegening/omgang met ouders vanuit de afdeling, door werk o.i.d.)

Na de vroeggeboorte en het overlijden van Vic was mijn vrouw nog zwanger van Levi. We moesten halsoverkop naar het Erasmus ziekenhuis. Hier heb ik denk ik 2 a 3 weken fulltime in het ziekenhuis doorgebracht zonder mijn dochter Vienna te hebben gezien. Ik durfde het ziekenhuis niet te verlaten omdat ik mijn vrouw niet alleen wilde achterlaten. Daarnaast kon ieder moment de bevalling beginnen en dan zou ik niet in de buurt zijn. Die angst, het verdriet van Vic en niet herenigd zijn als gezin was de meest zware periode uit mijn leven.

Daarnaast was het in het begin ook niet mogelijk dat onze dochter op bezoek kwam vanwege de coronamaatregelen. Later werd dit gelukkig nog wel iets versoepeld, maar was bij lange niet voldoende voor de situatie waarin we zaten. Hier heb ik het nog wel moeilijk mee als ik aan deze tijd terug denk.

Na de geboorte van Levi mochten we gelukkig redelijk snel verhuizen van het Erasmus Sophia naar het Amphia in Breda. Hierdoor hoefden we minder te reizen en hadden we de beschikking over een privé kamer. Dit gaf ons en met name Levi veel rust.

De zorgen voor Levi en het verdriet om Vic maakten dat mijn vaderschap richting Vienna ook in de knel kwam te zitten. Iedere dag waren we bij Levi en konden we niet altijd de aandacht geven aan Vienna die ze destijds nodig had.

Verder zaten ook de zorgen voor en het zorgen maken over Levi in het begin mij in de weg om een goede vader te zijn. Ik was erg gestresst in die periode. Levi sliep in het begin ook heel erg slecht waardoor we ook niet aan rust toekwamen om een beetje te herstellen. Gelukkig toen Levi een half jaar was ging het slapen veel beter, mede ook door een slaaptraining. Hierdoor kon ik ook weer wat tot rust komen.

- Welke afspraken heb jij gemaakt/kunnen maken met jouw werkgever t.a.v. afwezigheid en verlof? (in coronatijd!)

Gelukkig heb ik hele goede afspraken kunnen maken met mijn werkgever. Na de bevalling en overlijden van Vic heb ik me een aantal weken ziek gemeld. Na 4 weken ben ik weer op therapeutische basis begonnen met werken. Vervolgens werd Levi een week later geboren en heb ik een week bevallingsverlof kunnen opnemen. Daarna heb ik met mijn manager kunnen afspreken om halve dagen te werken zodat ik begin middag naar Levi en mijn vrouw kon gaan. Verder ging ik ook iedere avond naar Levi na het eten tot een uurtje of 23u. Dat was echt een vermoeiende periode. Bij thuiskomst van Levi heb ik 4 weken verlof op kunnen nemen. Dat was ook wel echt nodig, want thuiskomst met een prematuur is wel heel anders dan met een op tijd geboren baby.

- Wat betekenen de kinderen voor jou?

Mijn kinderen zijn het allerbelangrijkste. Ze zijn mijn allesie 😊

- Benoem jouw sterke kanten als vader.

Geduldig, liefdevol & begripvol. Ik sta altijd voor ze klaar.

- Hoe kijk je terug op onze gesprekken? Wat heeft dat jou (jullie) opgeleverd?

Ik kijk met een heel goed gevoel terug naar onze gesprekken, maar ook met de gesprekken met Ted (Psycholoog). Jullie hebben ons echt geholpen om door deze zware en moeilijke periode heen te komen. Dit gaf ons ontzettend veel steun in de meest donkere dagen van ons leven. Het gaf ons het moment om te reflecteren, emoties te tonen en het verdriet te delen. Mede door jullie steun en hulp hebben we ons door deze periode kunnen heen slaan.

- Heb je een advies voor andere (aanstaande) vaders?

Ik zou graag een advies willen meegeven aan (aanstaande) vaders van een prematuur: heb vertrouwen in je kind. Stop met zorgen maken, want met zorgen maken bereik je niks. Je houdt van je kind, wel of geen prematuur. Je houdt ervan zoals hij of zij is.

- Wat geeft jou steun/veerkracht?

Muziek, vrienden & familie die voor je klaar staan. De liefde van de kinderen. Als Vienna of Levi een knuffel of een kusje geeft, wat is er mooier dan dat 😊

- Hoe is het verder gegaan nadat jullie uit het Sophia zijn gegaan? De periode in het Amphia (met rooming-in), en later thuis (Pluspunten? Knelpunten?)

We waren blij dat we na een week over mochten naar het vernieuwde Amphia ziekenhuis. We hadden daar de beschikking over een privekamer, inclusief badkamer. Dit was een enorme verademing tov de ruimte in het Erasmus waarbij je weinig privacy hebt op de neonatalogie afdeling. Het gaf echt ontzettend veel rust dat we enkel met Levi op de kamer zaten. Na 11 weken mochten we op 27 september 2021 weer eindelijk naar huis. Ik vond het heel gek dat we Levi mochten ophalen en mee naar huis mochten nemen. We waren die dag ook redelijk nerveus, maar gelukkig ging het goed. Het was wel echt wennen de eerste periode. Het viel niet altijd mee om met een prematuur naar huis toe te gaan. Je bent voorzichtig en je wil zoveel mogelijk prikkels vermijden. Dit was niet altijd mogelijk in onze drukke en aanwezige dochter. Het slapen viel ook niet mee. Levi kon enkel op ons slapen (waarschijnlijk vanwege het vele buidelen) of in de kinderwagen. Ik heb daardoor de eerste maanden ontzettend veel kilometers afgelegd met de kinderwagen. Uiteindelijk hebben we na een half jaar een slaapcoach ingeschakeld omdat we er helemaal doorheen zaten. Na 2 weken training ging het slapen een stuk beter. Ik voelde dat ik daarna pas een beetje op adem kon komen. Iedereen werd ook vrolijker en het voelde alsof we vanaf dat moment ook echt een gezin konden zijn.

Het gaat gelukkig goed met Levi. Hij is nu 2 jaar en ontwikkelt zich tot een vrolijk deugenietje. Vooralsnog lijkt het er op dat hij niets heeft overgehouden aan de vroeggeboorte, al kun je dat nooit met zekerheid te stellen. Gelukkig kunnen we ook prima praten over Vic samen en met de kinderen. Voor nu wordt ons leven niet meer gedomineerd door zorgen, maar door genieten.

Op de NICU, dag van de geboorte van Levi. Eerste keer buidelen.

17-7-2022

In het Amphia Ziekenhuis te Breda. Levi is hier 2,5 week oud.

04-8-2020

Eindelijk naar huis na ruim 10 weken!

27-9-2020

Fotoshoot, 2 weken na thuiskomst. Levi samen met de handjes van Vic op de foto..

11-10-2020

Levi 1 jaar

17-7-2021

Levi 2 jaar

17-7-2022